Далеко од родини

І на чужій немилій стороні
Броджу понурим я за краєм України
І думаю про вас, слов'янськії пісні.
Один живу поміж чужими,
Нігде собі привіта не найду;
Куди не повернусь, куди я не піду,
Все я один із вами, жалібними,
Як той туман, що по весні
Лягає ранком по долині;
Отак від вас, слов'янськії пісні,
Туманить горе на чужині
Мене, журливого по Україні.
Чим думаю про вас я більше,
То тим на серці у мене
Становиться все гірше, гірше,
І я біжу у поле від нудьги,
І там, на волі, на просторі
Святі пісні, свою нудьгу
Горам, долинам віддаю,
А сам таким заллюся горем,
Що аж ввесь світ покажеться мені
Нудним, сумним, слізьми облитим,
Темніше темної тюрми,
В могилу бачиться заритим!
Ох, тяжко жить на стороні:
Для тебе тут усі чужії;
Чужі дівки, чужі пісні,
І ясне сонечко темніє.
Чужа, далека сторона
Мегді давно вже опостила:
По всякий час привітлива душа
Зове туди, де милая родина,
Уся в садках, та пишная така,
Мов квіт в невідомій долині, —

І де пісні слов'янської дівчини
Кохають серце козака!
Туди я думку шлю і сльози!
Коли ж, коли, великий боже,
Мене пошлеш на рідний край,
Де мав я радість, мав я рай.